

2

Nich ... ovchje ovce

Chisto drugachno mnenje o ovcah in izkushnje z njimi ima italijanski zhe splošno afirmirani pesnik Claudio Damiani (rodil se je leta 1957 v San Giovanniju Rotondo v Apuliji in zhivi v Rignanu Flaminio v okolici Rima). Izdal je kakih šest ali sedem zbirk, kjer najrajshi opeva male in na videz nepomembne stvari in dogodke, in za vsako izdano knjigo, che se ne motim, je bil nagrajen. V zadnji zbirki *Il fico sulla fortezza* (Smokev nad trdnjavo – Fazi Editore, Rim, 2012) je ovcam v razdelku *Imparare* (Nauchiti se) posvetil pesem brez naslova, da se ti zazdijo ovce prav posebne in prikupne, nich ovchje v našem zanichljivem pomenu besede, marvech povsem neodvisne in formirane osebnosti, ki znajo samostojno misliti, presojsati, chutiti in, kar je najtezhje v tem zagamanem svetu, nekonfliktno zhiveti.. Takole jih pesnik nagovarja:

– Lepe ovce, pa kaj se ne navelichate

jesti vsak dan isto travo?

– Si nor? Mar ne vesh, kako se

trave med seboj razlikujejo?

Ti je sploh znano, koliko vrst obstaja?

Ti vidish travo in se ti zdi povsem

enaka. Predstavljalj si rajshi oblozheno

mizo z najrazlichnejshimi jedmi;

glej, da je travnik prav to.

– Zhe, zhe, a jaz vidim, da pojedste

vse, kar imate pred sabo.

– Ne vidish dobro. Pojemo le nekatere,

drugih ne, odvisno kaj nam sproti tekne.

Jaz se na primer vchasih hranim zgolj z

deteljo, drugih trav se niti ne dotaknem.

Vchasih pa je ista trava takshnega ali

drugachnega okusa. Odvisno od zemlje, od

vode, od lege–osvetlitve in tako dalje. Nam

je vse to znano, ne vem pa, che je tudi vam.

– Ok, v redu. Jesti je za vas potemtakem

vedno drugachno in novo opravilo. Ampak

kar naprej jeste. Je edina stvar, ki jo

pochenjate?

– Pa kaj se ti je zmeshalo? Nam ugaja zhiveti skupaj. Nashe zhivljenje je en sam splet poznanstev. Tebi se zdi, da imamo sklonjeno glavo le zato, da jemo, v resnici pa si izmenjujemo tudi chustva, obchutja, med seboj se spoznavamo in bratsko sporazumevamo, si povemo, kar mislimo in v chasih se celo sporechemo. Kar ozri se tja chez, mar vidish janjchke, ki se na soncu igrajo? Mislish, da jih mi ne gledamo? Mislish, da medtem, ko se pasemo in mulimo travo, nam srce ne prekipeva od veselja ob pogledu nanje, ki skachejo in se zabavajo, in se naenkrat zavemo: ti novorojenchki povechujejo nasho skupnost in so tudi nasha prihodnost? Mislish, da se ne nasmejemo iz srca, ko jih vidimo, kako se med sabo ruvajo ali se lovijo, mislsh da ne jokamo, ko opazimo, da se dolgochasijo, ali utrujeno in preplasheno begajo po travniku v iskanju matere?

3

She besedico o ovcah pa o Franchishku, seveda asishkem, ljubiteljem zhivali in vsega stvarsta

Ovce potemtakem – predvsem miroljubna in zelo druzhabna bitja, z velikim smislom za skupne dobrine, kar nam, bolj nagnjenim k individualizmu in vase zagledanosti – lahko berete tudi k sebnosti – na splošno precej manjka. In kot berem v nagrajeni pesnshki zbirki Guida Zavanoneja *Tempo nuovo* (Novi chas – zalozhba De Ferrari, Genova, 2013) najcheshche chisto spregledane, pozabljene, nesmlechno prepushchene svoji ... ovchji usodi, saj se zanje zhiv krst ne zavzame, kot da jih ni. Da vam bo moja trditev bolj nazorna, dovolite mi, da vam instant – na hitro – prevedem pesem